Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΧΩΡΙΣ ΛΕΦΤΑ, ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΨΥΧΗ

Προκλητικές εικόνες ακραίας φτώχειας στο κέντρο τής Αθήνας

Χθες έγραψα για το εντυπωσιακό Πολιτιστικό Κέντρο Σταύρου Νιάρχου και σε άλλα άρθρα έγραψα για τις ομορφιές τής Ελλάδας και για την Αθήνα, που είναι ο αγαπημένος μου προορισμός όταν βρίσκομαι στην πατρίδα.

Ομως σήμερα θα γράψω για την άσχημη εικόνα τής Αθήνας και δεν έχει να κάνει με τους δρόμους και πεζοδρόμια που είναι παγίδες για τη σωματική ακεραιότητά μου, ούτε για τους ανόητους που λερώνουν με γκραφίτι όποιον καθαρό τοίχο δουν μπροστά τους, ούτε την κυκλοφοριακή συμφόρεση στους δρόμους τής πρωτεύουσας, τις συνεχείς διαδηλώσεις διαμαρτυρίας που κλείνουν κεντρικούς δρόμους της, κλπ. κλπ.

Ολα αυτά τα προβλήματα αποδέχομαι, ίσως επειδή δεν είμαι μόνιμος κάτοικος. Εκείνο που δεν μπορώ ν' ανεχθώ είναι οι εικόνες ακραίας φτώχειας με τη ζητιανιά, που δεν είναι καινούργιο φαινόμενο έστω με την οικονομική κρίση.

Ο Ελληνας σήμερα υποφέρει τις συνέπειες των Μνημονίων, αλλά είναι υπερήφανος. Γκρινιάζει, διαμαρτύρεται έντονα, όμως δεν ζητιανεύει και όταν αναγκαστεί να το κάνει επειδή πεινάει, δεν αυτοεξευτελίζεται. Δεν διαφημίζει τις αναπηρίες του, ή τις ανοικτές πληγές στο σώμα του, ούτε κουβαλάει τα παιδιά του στη ζητιανιά.

Οι ζητιάνοι στο κέντρο τής Αθήνας είναι κυρίως αλλοδαποί και Ρομά. Θ' ασχοληθώ με τους Αθίγγανους και ας φανώ ρατσιστής, επειδή ο τρόπος ζωής τους είναι απαράδεκτος, ειδικά στην περίπτωση που χρησιμοποιούν τις γυναίκες και τα μικρά παιδάκια τους για να ζητιανεύουν.

Και διερωτώμαι τί κάνει αυτό το κράτος με τους αθίγγανους. Γιατί επιτρέπει παιδάκια τους να ζητιανεύουν αντί να πηγαίνουν στο σχολείο; Γιατί επιτρέπει ανθρώπους με ανοιχτές πληγές ξαπλωμένους στα πεζοδρόμια αντί να θεραπεύονται σε νοσοκομεία; Γιατί επιτρέπει σε μάνες να περιφέρουν τα παιδιά τους με σοβαρές σωματικές και πνευματικές αναπηρίες σε αναπηρικά καροτσάκια, αντί να φιλοξενούνται με ανθρώπινη μεταχείριση σε κάποιο ίδρυμα;

Εξίσου, προκλητικό είναι το θέαμα νεαρών γυναικών καθισμένων στα πεζοδρόμια να ζητιανεύουν με το βρέφος ξαπλωμένο στην αγκαλιά τους σε δημόσια θέα και διερωτώμαι τί το ήθελε το μωρό η κυρία, αντί να πάει να δουλέψει;

Η Ελληνίδα θα γίνει πόρνη, αλλά δεν θα ζητιανέψει για να θρέψει τα παιδιά της και το ελληνικό κράτος πρέπει να καταργήσει την βιομηχανία τής ζητιανιάς. Παρόλο που με συγκινούν αυτές οι εικόνες ακραίας φτώχειας και ειδικά όταν αφορούν παιδιά και άτομα με πνευματικές ή σωματικές αναπηρίες, δεν βάζω πια το χέρι στην τσέπη για να τους βοηθήσω.

Πριν πολλά χρόνια, μια Αθηναία φίλη με πήρε -για την εμπειρία- ύστερα από μια θεατρική παράσταση να φάμε στο μαγειρείο τής κεντρικής αγοράς κρεάτων όπου έτρωγαν οι χασάπηδες φαγητά μαγειρεμένα με δικά τους εκλεκτά κρέατα.

Τελειώναμε το δείπνο μας όταν μπήκε μια ρακένδυτη γιαγιά δίχως δόντια, παρήγγειλε μια σούπα όπου βουτούσε το ψωμί για να το φάει. Τη λυπήθηκα και όταν έφευγα, αφού πλήρωσα το λογαριασμό, πήγα στο τραπέζι της και τής έδωσα ένα αρκετά μεγάλο χαρτονόμισμα. Η φίλη ενοχλήθηκε με την χειρονομία μου, επειδή την εποχή εκείνη είχαν αποκαλυφθεί κάποιοι πάμπλουτοι ζητιάνοι από την γενναιοδωρία τού Ελληνα.

Δεν ξέρω πόσο πιθανό είναι, αλλά αν ένας ζητιάνος συγκεντρώσει 20 ευρώ την ημέρα, αντιστοιχούν με 600 ευρώ τον μήνα που δεν εισπράτουν χιλιάδες ηλικιωμένοι με τη σύνταξή τους.

Ομως δεν είναι σωστό, ούτε δίκαιο να σταματήσει τη ζητιανιά το κράτος αν δεν μπορέσει να εξασφαλίσει ένα επίδομα γι' αυτούς που έχουν ανάγκη. Αλλά καθήκον αυτού τού ανάλγητου κράτους είναι τουλάχιστον να προστατέψει τα ανήλικα παιδιά και να τα στείλει στο σχολείο. Οπως καθήκον του είναι να προστατέψει την αξιοπρέπεια των ατόμων με αναπηρίες που διασύρεται από την φτώχεια των γονιών τους.

Τί Αλέξης Τσίπρας και τί Κέβιν Ραντ;

Αλλοι λένε ότι ο Αλέξης Τσίπρας θυμίζει Αντρέα Παπανδρέου, αλλά εμένα μου θυμίζει τον Κέβιν Ραντ, τουλάχιστον όσον αφορά στο κοινωνικό μέρισμα ύψους 1 δις που θα δοθεί στους φτωχούς πολίτες.

Πέρσι η Νέα Δημοκρατία δεν το είχε ψηφίσει και δεν ξέρω τί θα κάνει φέτος, αλλά ούτε οι Λίμπεραλ είχαν εγκρίνει τα έκτακτα επιδόματα από την κυβέρνηση Ραντ, για να αποφύγει η Αυστραλία τήν παγκόσμια οικονομική κρίση. Οπως και έγινε, γιατί όλα τα χρήματα που εισέπραξαν οι συνταξιούχοι επέστρεψαν στην αγορά και τονώθηκε η κατανάλωση.

Το ίδιο θα συμβεί και στην Ελλάδα, γιατί οι φτωχοί θα ξοδέψουν το 1 δις και θα ανασάνουν οι επιχειρήσεις.

Κατεστραμμένη χώρα η Ελλάδα μας;

Σε μια εκπομπή επικαιρότητας στην τηλεόραση, ένας προσκεκλημένος δήλωσε πως η Ελλάδα δεν είναι κατεστραμμένη χώρα και έπεσαν πάνω του οι υπόλοιποι που διαφωνούσαν, αναφέροντας τα ασήκωτα προβλήματα που αντιμετωπίζουν πολίτες και επιχειρηματίες.

Για μένα κατεστραμμένη χώρα είναι η Συρία, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, το Νότιο Σουδάν και πολλές άλλες χώρες που έχουν διαλυθεί από εμφύλιους πολέμους, από λιμούς και επιδημίες.

Αλλά τί σχέση έχει η Ελλάδα με τις χώρες αυτές ή και την εποχή μετά την κατοχή και τον εμφύλιο όταν ήταν ένα απέραντο ερείπιο;

Σήμερα η Ελλάδα υποφέρει, αλλά ακόμη στέκεται όρθια και είναι θέμα χρόνου να επανέρθει στην κανονικότητα, με οποιαδήποτε κυβέρνηση.

Το πρόβλημα είναι να σταματήσει η φυγή των νέων σε άλλες χώρες και να αυξηθεί η κατανάλωση για να επανέρθει η κερδοφορία στις επιχειρήσεις. Πόσο χρονικό διάστημα θα χρειαστεί για όλα αυτά εξαρτάται από τις πολιτικές που θα εφαρμόσουν οι πολιτικοί μας. Και τότε αρχίζουν τα δύσκολα...

Εμετικοί φίλαθλοι

Ένα εμετικό πανό κατά του Ιβάν Σαββίδη, γραμμένο στα ρωσικά, σηκώθηκε από τους οπαδούς του Ολυμπιακού στη θύρα 7 του «Γ. Καραϊσκάκης», κατά τη διάρκεια του ντέρμπι με τον ΠΑΟΚ. Έγραφε «Θάνατος στην οικογένεια του Ιβάν Σαββίδη» και ήταν αιτία για να καθυστερήσει η έναρξη του παιχνιδιού και στα δύο ημίχρονα.

Διερωτώμαι τί σχέση έχουν με το ποδόσφαιρο αυτοί οι ανεγκέφαλοι που απειλούν με θάνατο την οικογένεια τού Ιβάν Σαββίδη. Δηλαδή, μόνο αν δολοφονηθεί η οικογένεια τού Σαββίδη θα κερδίσει ο Ολυμπιακός τον ΠΑΟΚ;

Βέβαια, ο «θρύλος» δεν χρειάστηκε τελικά να εγκληματήσει και κέρδισε τον ΠΑΟΚ με το... σπαθί του στο γήπεδο!

Γενέθλια

Ευχαριστώ θερμά τις δεκάδες γνωστούς και άγνωστους συμπατριώτες μου που μαζί με την οικογένειά μου και φίλους, μού έξέφρασαν με κάθε τρόπο τις ευχές τους για τα γενέθλιά μου το περασμένο Σάββατο.

Και επειδή η καλή συμπάροικος, Ελένη Ρέτση, διερωτάται γιατί δεν αναφέρθηκε η ηλικία μου, επειδή ποτέ δεν την κρύβω είμαι 82 χρονών ευτυχής που έφτασα μέχρι εδώ. Και ευτυχέστερος με την αγάπη τής οικογένειάς μου, των καλών φίλων μου και αυτών που εκτιμούν την όποια προσφορά μου.

Από το χθες στο σήμερα

Δύο φωτογραφίες της οικογένειάς μου στην Ελλάδα, η μια στην Ακρόπολη στο πρώτο μας ταξίδι το 1999 και η άλλη πάλι στην Ακρόπολη από το πρόσφατο ταξίδι μας φέτος που συμμετείχε και ο Ιάσων, σύζυγος τής εγγονής μου Αιμιλίας.